

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 277/2019-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti EKOPRIM group, s. r. o., IČO 171 471 23, Strojnícka 17, Prešov, zastúpenej advokátom Mgr. Ivanom Mazancom, advokátska kancelária, Metodova 3331/12, Prešov, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Up 195/2017 a jeho uzneseniami z 8. marca 2018 a 8. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti EKOPRIM group, s. r. o., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stážnostná argumentácia a priebeh napadnutého konania

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2019 elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti EKOPRIM group, s. r. o., IČO 171 471 23, Strojnícka 17, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Up 195/2017 a jeho uzneseniami z 8. marca 2018 a 8. augusta 2018.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. augusta 2018 bol v prvom výroku zamietnutý návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018. Druhým výrokom bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018.

3. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ], ako žalobkyňa (ďalej len „žalobkyňa“) sa návrhom na vydanie platobného rozkazu z 28. júla 2017 domáhala zaplatenia sumy 20 000 € s prísl. Okresný súd platobným rozkazom sp. zn. 14 Up 195/2017 z 22. augusta 2017 zaviazal pôvodného žalovaného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný žalovaný“) na zaplatenie sumy 20 000 € s prísl. Proti platobnému rozkazu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odpor.

4. Uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018 bol odpor sťažovateľky odmietnutý, keďže z jeho obsahu vyplývalo, že medzi pôvodným žalovaným (ktorý ako fyzická osoba ukončil podnikateľskú činnosť 1. decembra 2017) a sťažovateľkou (ktorá podala odpor) v období medzi vydaním platobného rozkazu 22. augusta 2017, jeho doručením pôvodnému žalovanému 3. decembra 2017 a podaním odporu sťažovateľkou 17. decembra 2017 došlo k uzatvoreniu zmluvy o predaji podniku, o čom sťažovateľka predložila ako dôkaz zmluvu z 30. novembra 2017. Do práv a povinností pôvodného žalovaného tak vstúpila sťažovateľka, ktorá nadobudla vlastnícke právo k podniku pôvodného žalovaného a prevzala aj všetky jeho záväzky.

5. Okresný súd skúmal oprávnenie sťažovateľky na podanie odporu. Oprávnenie podať odpor proti platobnému rozkazu má podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (totožne ako podľa ustanovenia § 265 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku) len žalovaný. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že pôvodný žalovaný ako podnikateľský subjekt

ukončil podnikateľskú činnosť 1. decembra 2017. Na základe zmluvy o predaji podniku do jeho práv a povinností vstúpila sťažovateľka.

6. Okresný súd bol toho názoru, že tvrdenia sťažovateľky o tom, že sa stala právnym nástupcom pôvodného žalovaného, nie sú správne. Samotný zánik živnostenského oprávnenia fyzickej osoby pred začatím konania alebo po jeho začatí nemá vplyv na jeho spôsobilosť byť účastníkom konania v spore, ktorý vznikol z jeho podnikateľskej činnosti. Zánikom živnostenského oprávnenia fyzickej osoby táto nestráca spôsobilosť byť účastníkom konania v zmysle ustanovenia § 61 Civilného sporového poriadku, pretože fyzická osoba tým nestráca spôsobilosť mať práva a povinnosti a nezbavuje ju to ani prípadných záväzkov z dovtedajšej podnikateľskej činnosti. V danom prípade nemožno hovoriť o zániku strany konania s následným prenesením jej práv a povinností na obchodnú spoločnosť ako na právneho nástupcu. Strana sporu (pôvodný žalovaný) v dôsledku ukončenia podnikateľskej činnosti nezanikla, zanikli iba práva a povinnosti vyplývajúce z tohto oprávnenia.

7. Okresný súd následne 14. mája 2018 doručil sťažovateľke doložku právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 22. augusta 2017 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018.

8. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018 sťažnosť, ktorou požiadala o odpustenie zmeškania lehoty na podanie predmetnej sťažnosti. V závere navrhla, aby okresný súd zrušil svoje uznesenie sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018, ale aj svoj platobný rozkaz sp. zn. 14 Up 195/2017 z 22. augusta 2017 a vec postúpil príslušnému súdu na ďalšie konanie.

9. Okresný súd vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľke bolo uznesenie sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018 doručené až 14. mája 2018 a sťažnosť proti uzneseniu bola elektronicky doručená 29. mája 2018 (teda v zákonnej 15-dňovej lehote), nezistil žiadne skutočnosti odôvodňujúce odpustenie zmeškania lehoty na podanie sťažnosti, keďže sťažovateľka podala sťažnosť včas. Preto jej návrh na odpustenie zmeškania lehoty

na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018 zamietol.

10. Okrem toho okresný súd uviedol, že včas podaná sťažnosť je v celom rozsahu nedôvodná. Stotožnil sa s názorom vyššieho súdneho úradníka uvedeným v uznesení okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018. Pôvodný žalovaný síce ukončil podnikateľskú činnosť 1. decembra 2017, avšak tým nedošlo k strate jeho procesnej subjektivity ako fyzickej osoby, preto je i naďalej namieste pokračovať v konaní s pôvodným žalovaným, keďže tento je i naďalej žalovaný. V súvislosti so zmluvou o predaji podniku z 30. novembra 2017 uzatvorenou medzi pôvodným žalovaným a sťažovateľkou treba podľa okresného súdu uviesť, že nositeľom hmotných práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy je síce sťažovateľka, no táto v konaní nie je žalovaná, pretože dosiaľ nebol podaný procesný návrh žalobkyne na pripustenie zmeny strany sporu tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 80 Civilného sporového poriadku, v dôsledku čoho súd o takomto návrhu ani nerozhodoval. Vzhľadom na to vyšší súdny úradník okresného súdu uznesením sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018 správne odmietol odpor sťažovateľky ako odpor podaný neoprávnenou osobou. Z tohto dôvodu bola sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018 zamietnutá.

11. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. augusta 2018 podala sťažovateľka dovolanie. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 19/2019 z 18. júna 2019 bolo konanie o dovolaní sťažovateľky zastavené, keďže dovolanie môže byť podané len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, pričom v danom prípade podané dovolanie smerovalo proti uzneseniu okresného súdu ako súdu prvého stupňa. Civilný sporový poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť na prejednanie dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie veci (ktorá inak patrí do právomoci súdov) je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, ktorý má za následok zastavenie odvolacieho konania podľa ustanovenia § 161 ods. 2 v spojení s ustanovením § 438 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

12. Podľa názoru sťažovateľky uzneseniami okresného súdu z 8. marca 2018 a 8. augusta 2018 došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru. Právomoc ústavného súdu je daná, pretože sťažovateľka vyčerpala všetky právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie bola oprávnená podľa osobitných predpisov. V tomto smere poukazuje na ustanovenie § 49 a § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „starý zákon o ústavnom súde“).

13. Sťažovateľka je toho názoru, že podaním odôvodneného odporu proti platobnému rozkazu boli z jej strany splnené podmienky pre zrušenie platobného rozkazu okresného súdu z 22. augusta 2017, a preto tento mal byť zrušený a vec mala byť prípadne postúpená príslušnému súdu na ďalšie konanie.

14. Sťažovateľka ďalej uvádza, že v dôsledku vyznačenej právoplatnosti platobného rozkazu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 22. augusta 2017 došlo k exekúcii voči pôvodnému žalovanému, od ktorého sa vymohla suma 33 833,41 €. Táto suma predstavuje reálnu škodu, ktorá dosiaľ vznikla pôvodnému žalovanému, resp. sťažovateľke. Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj s prihliadnutím na to, že sa sťažovateľka domáha svojho práva na všeobecnom súde už viac ako 2 roky, požaduje priznať náhradu skutočnej škody vo výške 33 833,41 € a finančné zadostučinenie vo výške 10 000 €.

15. Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Okresný súd Banská Bystrica uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 08.08.2018, sp. zn. 14Up/195/2017 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 08.03.2018, sp. zn. 14Up/195/2017 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 08.08.2018, sp. zn. 14Up/195/2017 a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 08.03.2018, sp. zn. 14Up/195/2017 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

III. Sťažovateľovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

IV. Okresný súd Banská Bystrica sa zaväzuje uhradiť sťažovateľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 43.833,41 €, a to do 2 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poznamenať, že sťažovateľka podanie ústavnej sťažnosti opiera o ustanovenia starého zákona o ústavnom súde, hoci tento bol s účinnosťou od 1. marca 2019 nahradený zákonom o ústavnom súde. Keďže ústavná

sťažnosť bola podaná už v čase účinnosti zákona o ústavnom súde, jej posudzovanie sa preto musí uskutočniť podľa súčasnej, teraz účinnej právnej úpravy.

20. Ďalej je z pohľadu ústavného súdu potrebné riešiť otázku, či bola ústavná sťažnosť podaná v zákonnej lehote.

21. Podľa ustanovenia § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Z listinných dôkazov, ktoré sťažovateľka ústavnému súdu predložila, nie je možné zistiť, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. augusta 2018, ktorým bola sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. marca 2018 zamietnutá. Ide o uznesenie okresného súdu, ktoré sťažovateľka napadla dovolaním. Vzhľadom na to, že dovolacie konanie bolo vedené pod sp. zn. 5 Obdo 19/2019, dá sa so značnou mierou pravdepodobnosti usudzovať, že dovolanie mohlo byť podané ešte v roku 2018 a najvyššiemu súdu mohlo byť predložené na rozhodnutie začiatkom roku 2019.

23. Naproti tomu dovolacie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 19/2019 z 18. júna 2019, ktorým bolo konanie o dovolaní sťažovateľky zastavené, prevzal právny

zástupca sťažovateľky (podľa dátumovej pečiatky) 24. júla 2019. Preto možno dôjsť k záveru, že ústavná sťažnosť odoslaná a doručená ústavnému súdu elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom 26. augusta 2019 bola podaná v zákonnej dvojmesačnej lehote počítanej odo dňa, keď bolo dovolacie uznesenie najvyššieho súdu doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky.

24. Dá sa predpokladať, že sťažovateľka považuje ústavnú sťažnosť za včas podanú i napriek tomu, že táto nesmeruje proti dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu, ale proti uzneseniu okresného súdu, ktoré sa stalo právoplatným s veľkou mierou pravdepodobnosti ešte v roku 2018, i keď od právoplatnosti uznesenia okresného súdu do podania ústavnej sťažnosti uplynul čas dlhší ako dva mesiace.

25. Vyčerpanie opravných prostriedkov podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré je predpokladom prípustnosti ústavnej sťažnosti, sa vzťahuje len na tie opravné prostriedky (riadne aj mimoriadne), ktoré právne predpisy sťažovateľovi na ochranu jeho práv priznávajú. Len včasné vyčerpanie opravných prostriedkov, ktoré je sťažovateľ zákonom oprávnený osobne uplatniť, možno považovať za účinné v tom zmysle, že sú spôsobilé zabezpečiť jeho súdnu ochranu. Preto aj stabilná judikatúra ústavného súdu konštatuje, že nie je možné zachovať lehotu na podanie ústavnej sťažnosti po doručení rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku aj proti rozhodnutiu, ktoré takým opravným prostriedkom bolo napadnuté v zmysle § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, ak bolo využitie mimoriadneho opravného prostriedku právnym predpisom vopred explicitne vylúčené.

26. V predmetnom prípade je nepochybné, že dovolanie smerovalo proti uzneseniu okresného súdu, teda proti uzneseniu súdu prvého stupňa, hoci z ustanovenia § 419 Civilného sporového poriadku je nepochybné, že dovolanie je prípustné len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Možno preto dôjsť k záveru, že podanie dovolania proti uzneseniu okresného súdu ako súdu prvého stupňa už na prvý pohľad nemohlo vyvolať meritórne rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní, pretože bolo evidentné, že ide o neprípustné dovolanie. Inými slovami, zákonná dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti sa nepočíta od doručenia dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu, ale

od doručenia uznesenia okresného súdu, čo vedie k záveru o tom, že ústavná sťažnosť bola podaná oneskorene, preto ju bolo potrebné odmietnuť [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

IV.

Záver

27. Ústavný súd je toho názoru, že ústavnú sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú, preto ju bolo potrebné odmietnuť [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

28. Ústavný súd potom už len ako obiter dictum uvádza, že podaná ústavná sťažnosť nemá všetky náležitosti ustanovené zákonom.

29. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

30. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

31. Hoci podaná ústavná sťažnosť smeruje proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 14 Up 195/2017 z 8. augusta 2018, sťažovateľka v priamom rozpore s ustanovením § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde k ústavnej sťažnosti uvedené uznesenie okresného súdu nepripojila, pričom tak urobila bez akéhokoľvek vysvetlenia (netvrdila napríklad, že jej toto uznesenie nebolo riadne doručené, prípadne že ním nedisponuje z iných, od nej nezávislých dôvodov atď.). K ústavnej sťažnosti pripojila okrem plnomocenstva pre advokáta len dovolacie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 19/2019 z 18. júna 2019, upovedomenie súdneho exekútora o ukončení exekúcie z 21. septembra 2018 a vyúčtovanie exekučného konania z 21. septembra 2018 od súdneho exekútora.

32. Z ustanovenia § 56 ods. 3 v spojení s ustanovením § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde vyplýva, že v prípade odstrániteľných nedostatkov ústavnej sťažnosti ústavný súd môže (teda nemusí) vyzvať navrhovateľa (v danom prípade sťažovateľku), aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Inými slovami, za daného stavu bolo na zvážení ústavného súdu, či na doplnenie odstrániteľnej chýbajúcej zákonnej náležitosti sťažovateľku vyzve.

33. Pri skúmaní rozsahu práva uváženia ústavného súdu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde (teda či sťažovateľa vyzve alebo nevyzve, aby v určenej lehote nedostatok ústavnej sťažnosti odstránil) treba zásadne zdôrazniť, že nejde o voľnú úvahu, ktorá by vlastne znamenala svojvôľu pri posudzovaní takejto otázky. Rozhodovanie v týchto súvislostiach sa musí riadiť určitými zásadami tak, aby bolo dostatočne predvídateľné a transparentné.

34. Podľa názoru ústavného súdu treba vychádzať zo skutočnosti, že v konaní o sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy sťažovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Advokáta ako osobu práva znalú a oprávnenú na zastupovanie v súdnych konaniach treba nepochybne považovať za osobu odborne kvalifikovanú, od ktorej sa dá právom očakávať, inter alia, dostatočná znalosť procesnoprávných predpisov, ktorými sa riadi konanie, v ktorom klienta právne zastupuje. Vychádzajúc z tejto premisy možno dôjsť k záveru, že k postupu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde by malo zo strany ústavného súdu dochádzať skôr len výnimočne, keď to odôvodňujú konkrétne okolnosti daného prípadu. Inými slovami, výklad tohto ustanovenia má byť v zásade reštriktívny. Je zrejmé už na prvý pohľad, že v prípadoch, keď sťažovateľ (v rozpore s ustanovením § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde) podá ústavnú sťažnosť bez toho, aby k nej pripojil plnomocenstvo pre advokáta a s prípadnými ďalšími chýbajúcimi náležitosťami, je postup ústavného súdu v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde aj v rámci jeho reštriktívneho výkladu v zásade a spravidla na mieste (*mutatis mutandis* – II. ÚS 238/2019).

35. V danom prípade je sťažovateľka zastúpená advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom, no napriek tomu zákonná náležitosť ústavnej sťažnosti vyplývajúca z ustanovenia § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde absentuje. Z podanej ústavnej sťažnosti nevyplýva vôbec nijaké vysvetlenie, prečo sa tak stalo. Takúto situáciu nemožno pri spomínanom reštriktívnom výklade ustanovenia § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde považovať za takú výnimočnú či osobitú, ktorá by odôvodňovala, aby ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatku podania.

36. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019